

## Hovedet

Som hvis en stor, sort sky var kommet rullende og havde dækket den ellers helt klare, blå himmel. Og de vidste, at lige meget i hvilken retning de stak i rend, så ville de blive pjaskvåde. På denne måde så de den komme dem i møde. De kunne kun håbe, den drev videre. Den kom gående nede fra den anden ende af banen. En stor, sort skikkelse, der vuggede fra side til side, som et rovdyr, en hanløve, der træder ud på den åbne savanne og bærer uovervindeligheden i sin lade holdning. Det kunne ikke være andre. Johan Hugtand var på vej.

Drengene blev stående som gazeller, med tynde ben i fodboldstøvlerne, uden at røre sig af pletten. Hovederne drejede sig om efter flugtmuligheder. Et kort øjeblik trippede de nervøst, som overvejede de at tage bolden op i hænderne og spæne af sted. Så opgav det.

Måske ville han indhente dem, måske ikke. Men få fat på dem, det ville han. På et eller andet tidspunkt, en eller anden dag, et eller andet sekund, ville han få fat på dem. En klo ville slå ned i dem bagfra, og der hang de, ansigt til ansigt med Johan Hugtand. Ska' du stik' af hva', ville han hvæse. Er du sådan én der stikker af, ville han spørge. Eller måske ville han ikke kunne det. Ikke huske hvorfor. Men synet af en af dem ville vække et eller andet i ham. Tænde en brøkdel af en tanke. Og han ville knalde dem en på låget, for at være på den sikre side. Han ville få fat på dem. Det var det.

I stedet gav de sig til at spille videre, som om de ikke havde set ham komme. De spillede kun halvhjertet. Det var umuligt at holde øjnene på bolden, som gazellerne der fortsætter med at græsse for at lade upåvirkede, men som hele tiden strækker hals for at holde øje med løven. Men måske er den bare på vandring. Måske den er mæt.

Måske ikke. Johan Hugtand stod lænet op ad den ene stolpe. Det knagede i målet. Maven pressede sig på under den gule T-shirt, og de grønne shorts sad små og stramme som trusser om de tykke lår. Ansigtet var rødt af knopper. Og så var der tænderne.

Drengene trak spillet ned i den anden ende. De holdt bolden ved det modsatte mål. Driblede lidt rundt på må og få. Skævede mod det mål, hvorfra der nu lød et mindre brøl:

"Må jeg spille med!"

Det var strengt taget et spørgsmål. Hvis det havde stået i læsebogen oppe i skolen, så havde det sandsynligvis været efterfulgt af et spørgsmålstegn. En opretstående krog med en prik under. Et spørgsmål. Men et er klasseværelset, noget andet er fodboldbanen. Her tæller de boglige regler ikke. Krogen rettede sig ud. Der var udstedt en lodret ordre. Bydemåde, hed det vist.

Spillet gik i stå. Det var ikke første gang, han var kommet og havde sagt de ord. Første gang havde de *svaret*, og svaret nej. De havde sagt nej og spillet videre. Med to skridt var han inde på banen og havde samlet bolden op i hænderne. Han havde holdt den op over hovedet med drengene springende omkring sig, som efter et stort æble i et træ. Søren var så gået på ham. Hvorefter en stor lab havde slået ham hen ad græsset. Der måtte skiftes taktik. De forsøgte at appellere og argumentere. Jamen vi havde hold, vi er lige fire, du er alt for stor, vi er ikke særlig gode. Johan Hugtand gad ikke høre på alt det men sagde, at han kunne bide bolden i stykker. Han krængede læberne tilbage og blottede tænderne. De vidste godt, at han engang havde bidt fingeren af en dreng. Han holdt nu bolden op til munden, som ville han bide den midt over. Du kunne allerede se resterne af den hænge som en luns kød i mundvigen. I stedet for sænkede han bolden og sagde igen:

"Må jeg spille med!"

Jooo, det kunne der vel ikke være noget i vejen for.

"Mig mod jer!"

Hvorefter han tværede dem ud. 10-0 til Johan Hugtand.

Denne gang prøvede de en ny taktik. Der var ingen af dem, som sagde noget. De prøvede at holde sammen og gøre sig hårde. Den holdt lige indtil Johan Hugtand pegede på en af dem og sagde:

"Må jeg spille med!"

Jooo, det syntes Peter jo nok at han kunne få lov til.

"Mig mod jer!"

De sagde ikke noget, men hang med hovederne og skrabede med støvlerne i jorden.

"Vi spiller til ti og I får lov til at føre med ni-nul og gi'!"

Han tog bolden fra dem og sparkede. 9-1. Claus prøvede at redde, men armen knækkede bagud som en kvist. 9-2. En ny kanonkugle. 9-3. Han fik den fra Søren. 9-4. Det var umuligt at komme forbi ham. 9-5. 9-6. Han luntede mod dem med bolden. 9-7. Han verfede dem væk med albuerne. 9-8. Og hvis de stillede sig direkte i vejen, blev de most. 9-9.

Ni-ni. Bolden lå på midten af banen. Og oven på den lå Johan Hugtands ene sål. Han stod der med foden på bolden, mens de fire drenge sparkede til den fra alle sider. Den rørte sig ikke ud af flækken. Det havde været nemmere at losse til den mine fra krigens tid, der var opstillet nede ved havnen. Bolden lå som en fastlåst planet. De opgav og trak sig tilbage. Kun han, den mindste af drengene, prøvede fortsat. Blodrød i hovedet huggede han til bolden gang på gang. Irriteret, som over en emsig flue, stødte Johan Hugtand det røde

hoved bagover i græsset med flad hånd. Han kom på benene og tog et langt tilløb. Selv hovedbunden glødede rødt mellem de blege stubbe. Han løb, styrende direkte mod bolden. Planeten. I stedet for at strække benet frem og sparke så hårdt, som det var muligt, så kastede han sig frem med hovedet først. Han stangede Johan Hugtand i skridtet. Ramte rent i denne grønne trekant. Et øjeblik blev Johan Hugtand stående på benene. Så faldt han. En lang tudende lyd steg op, stadig højere, som når de en gang imellem klokken tolv afprøvede sirenerne nede på stationen. Johan Hugtand kravlede ud af banen.

Drengen lå livløs i græsset. Kridhvid i hovedet og med lukkede øjne. Peter rettede sig op. Bolden lå foran ham. Med indersiden af foden sparkede han den midt i målet. 10-9. Så løb han efter hjælp.

De holdt sig tæt sammen. Betuttede trådte de ind på stuen. Dér, i en stor hvid seng, tronedes han. Peter, Claus og Søren stillede sig ved fodenden. Ved siden af Sengen stod et farvestrålende bord med blomster, bøger og blade, slik og æbler. De havde splejset til en pose karameller, og Claus forærede ham Larry Kidd fra West Bromwich, et af de mest sjældne mærker til samleheftet. De kom lige henne fra skolen. Ja, Jeppe var som sædvanlig blevet smidt uden for døren. Susanne var så dum, og Jørgensen havde været total streng. Hvordan gik det ellers med dét? De nikkede op mod sengen.

De gloede på ham. Han sad halvt op, med en stor dyne om sig og en stak puder bag ryggen. Om halsen havde han en hvid skumgummikrave. Det så ud, som om hans hoved lå adskilt fra kroppen og talte af sig selv. Det var ikke noget uhyggeligt eller overnaturligt ved det. Det var i grunden kun ret og rimeligt. Faktisk havde det ikke undret nogen af drengene, hvis dette hoved

pludselig var at finde i samleheftet. Hvis de slog op og så så ham sidde der og kigge ud på dem side og side med Gordon McQueen, Kevin Moran, Steve Coppel, Bryan Robson, Norman Whiteside ...

Drengens hoved lå som på en piedestal. I de dage gik jungletrommerne i skolegården og forkyndte historien om et gyldent hoved.